

ραμα υποδεικνυόμενον αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ἑδισῶν.

Καθ' ἐκάστην καὶ πλειστάκις τῆς ἡμέρας ἐπισκέπτεται τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας συνεργάτου τοῦ τινος οἰοῦντίποτε· λαμβάνων σημειωματαρίον τι χαράσσει χονδροειδῆς σχεδίασμα μηχανῆς τινος, ἣτις πρέπει νὰ κατασκευασθῆ, ἢ πειράματός τινος ὅπερ πρέπει νὰ ἐκτελεσθῆ. Ἐπὶ τῆς λευκῆς σελίδος τοῦ ἐργάτου γράφει τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πειράματος μετὰ τὴν ἐκτέλεσίν του. Εὐρίσκονται ἐνίοτε ἐπὶ τῶν σημειωματαρίων τούτων πολλαὶ συνεχεῖς σελίδες, ἐφ' ἐκάστης τῶν ὁποίων εἰσὶν ἐγγεγραμμένα νέει ὀδηγίαι τοῦ Ἑδισῶν, μετὰ παρατηρήσεων σχεδίων, ἐνίοτε εὐτραπέλων σχεδιογραφημάτων, φυσιογνωμιῶν χονδροειδῶν, πάντων προφανῶς ὑπ' αὐτοῦ χαραχθέντων ἐν ᾧ ἦτον ἐμβεβηθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

Ἐφ' ἐκάστης σελίδος ἐκάστου τῶν σημειωματαρίων του ὁ πρωτεργάτης, ἢ ὁ τεταγμένος τὴν διεύθυνσιν ὀμίλου τινὸς ἐργατῶν, ἐπιθέτει καθ' ἐκάστην τὴν ὑπογραφήν του.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκτιμηθῆ δεόντως ἡ ἀξία τῶν τόμων τούτων, φερόντων τὰ ἔγνη τῆς ἐπιμόνου δραστηριότητος τῆς ἀκαταπονήτου ταύτης μεγαλοσύνης· τὰ σημειωματαρία ταῦτα εἰσὶν ἤδη πολυχρηθμότατα καὶ ἀποτελοῦσι πολύτιμον συλλογὴν ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν, ἐν ἀνάγκῃ δὲ θὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὡς ὠφέλιμα μαρτύρια ἐν διαδικασίαις περὶ προτεραιότητος ἐφευρέσεώς τινος. Δύο τόμοι τῆς συλλογῆς ταύτης φωτολιθογραφημένοι ἐν τῷ γραφείῳ τῶν διπλωμάτων τῆς Οὐασιγκτῶνος, ἐξετέθησαν ἐπὶ τραπεζῆς ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Ἑδισῶν ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Παρισίων παρὰ σχεδιάσματα τέλει ἐπεξεργασμένα· παρὰ ἰδέας ἐντελῶς νέας, αἵτινες δέον νὰ πραγματοποιῶσι, εὐρίσκονται ζωγραφίαι, γελοιογραφίαι, κωμικαὶ σκηναί, ἀπομιμήσεις διαφόρων γραφῶν, καὶ ὅλαι αἱ φαντασιοπληξίαι αἱ διερχόμεναι διὰ τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπου κρατοῦντος μολυβδοκόνδυλον ἐν ᾧ συνδικλέγεται ἢ σκέπτεται.

Οἱ τόμοι οὗτοι μέλλουσι νὰ προσνεχθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἑδισῶν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, διὰ τὰ ἀρχεῖά της, ὡς ἀνάμνησις τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἤλεκτρισμοῦ. Α.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σινδῶ].

Συνέχεια ἰδί πελ. 807.

Ε'

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἐνώπιον ἀνοικτοῦ παρθύρου, ὁ μαρκήσιος ἐκάθητο παρὰ κομψοτάτην στρογγύλην τράπεζαν, ἀρχαῖον πλαστικὸν ἔργον τῶν Σεβρών, ἐφ' ἧς ἔβλεπέ τις κρυστάλλινα ἀγγεῖα, κεχρυσωμένον κύαθον καὶ λείψανα ἐκλεκτοῦ προγεύματος. Ἐξηπλωμένος δὲ μᾶλλον ἢ καθήμενος ἐπὶ ἀναπαυτικῆς ἔδρας, κινητὸν ἐνέχουσης τὸ ὀπισθεν μέρος καὶ ἐλασικὸν τὸ βάθος, ἀπέλυεν ἐν πρωϊῶν

ἱματισμῷ τῆς εὐεξίας ἐκείνης καὶ τῆς ἡδονῆς, ἣν παρέχει μέγας ἐγωϊσμός, καλὴ υγεία, ἀσφαλῆς περιουσία, χαρακτήρ εὐκόλος καὶ καλὴ πέψις. Ἡ γέρθη τὴν πρωΐαν ἐκείνην εὐθυμότατος, καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθη ἑαυτὸν τόσον καλῶς διαθεμιένον. Ἐφόρει πρωϊνὸν ἐπενδύτην ποδῆρη ἐκ μεταξίνου ὑφάσματος μεγάλα παριστῶντος ἀνθη· εἶχε τὸν πώγωνα πρὸ ὀλίγου ἐξυρισμένον, τὸ βλέμμα ζωηρόν, τὰ χεῖλη ροδόχροα καὶ μειδιῶντα, τὴν ἐσωτερικὴν λιντοστολὴν χιονόλευκον, τὴν κνήμην εὐτορον, τὴν χεῖρα λευκὴν καὶ εὐτραφῆ διαφαινομένην διὰ μέσου τῶν Βαλεντιανῶν τριχάπτων, τῶν κοσμοῦντων τὸ ἄκρον τῆς χειρὶδος τοῦ ἐκράτει δὲ ταμβακοθήκην χρυσῆν φέρουσαν εἰκόνα γυναικὸς ἄλλης ἢ τῆς μαρκησίας. Ἀνεπαύετο δὲ ἐκεῖ οὐδὲν σκεπτόμενος, ἀναπνέων ἡδονικῶς τὴν λεπτὴν εὐωδίαν τῶν δασῶν του, ὧν ἤρχιζεν ἤδη τὸ φθινόπωρον νὰ κιτρινίσῃ τὰς κορυφάς, καὶ παρακολουθῶν μὲ βλέμμα ἀδιάφορον τοὺς ἵππους του, οὓς οἱ ὑπηρεταί του ἐπανέφερον ἐκ τοῦ περιπάτου κεκαλυμμένους μὲ μεγάλα σκεπάσματα, ὅτε διέκρινεν ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Κλαῖν τὴν κυρίαν Βωμπέρ ἐρχομένην πρὸς τὸ μέγαρον. Ἡ γέρθη τότε, ἔκυψεν, ἔθεώρησεν ἑαυτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀπετίναξε διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων τὸν ταμβάκον τὸν διοσκορπισθέντα ἐπὶ τῶν τριχάπτων τῶν κοσμοῦντων τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα κύψας ἀπὸ τοῦ ἐξώστου παρετήρει τὴν βαρωνίδα ἐρχομένην εἰς τὸ μέγαρον. Πνεῦμα ὀλίγον τι παρατηρητικόν, ἤθελεν ἐνοήσῃ ἐκ τοῦ ἐσπευσμένου βήματος τῆς κυρίας Βωμπέρ, ὅτι εὐρίσκετο αὐτὴ εἰς μεγάλην ψυχικὴν ταραχήν, ἀλλ' ὁ μαρκήσιος οὐδόλως ἐπρόσεξεν εἰς τοῦτο, καὶ ὅτε αὐτὴ εἰσῆλθε, τῆς ἐφίλησε χαριέντως τὴν χεῖρα καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀλλοίωσιν καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της·

— Κυρία βαρωνίς, τῇ εἶπε, καθ' ἐκάστην γίνεσθε ὠραιότερα καὶ θελκτικωτέρα· εἰάν ἐξακολουθεῖτε οὕτω θὰ γίνετε ἐντὸς ὀλίγου εἰκοσαετής.

— Μαρκήσιε, ὑπέλαθεν ἀποτόμως ἡ κυρία Βωμπέρ, δὲν πρόκειται νῦν περὶ τούτου. Ἐχομεν νὰ ὀμιλήσωμεν σπουδαίως· διότι τὸ πρᾶγμα ἀξίζει τὸν κόπον. Μαρκήσιε, τὸ πᾶν ἀπόλετο! Τὸ πᾶν, σὰς λέγω· ὁ κερκυνὸς ἔπεσεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας.

— Ὁ κερκυνός! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος δεικνύων τὸν κυκνοῦν καὶ διαυγέστατον οὐρανόν.

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ κυρία Βωμπέρ· ὑποθέσατε, ὅτι ὁ κερκυνὸς ἐνσηκῆπτον ἀπὸ τοῦ ἀνεφέλου τούτου καὶ γαληνίου οὐρανοῦ, καταρρίπτει τὸ μέγαρόν σας, καίει τὰς ἐπαύλους σας, καταστρέφει τὰς σιτοφόρους πεδιάδας σας· οὐδὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ἀληθέστερον τῆς δυστυχίας, τῆς ἐπελθούσης καθ' ὑμῶν. Διότι ἀφοῦ διεφύγετε τοὺς κινδύνους τρικυμιώδους θαλασσοπο-

— Μέγα πρόσωπον, κύριε, μέγα, ἀπήντησεν ἔτι μᾶλλον ὑπερηφάνως ἢ βαρωνίς. Μέλλομεν νὰ πολεμήσωμεν ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν μας, ὑπὲρ τῶν βωμῶν μας, ὑπὲρ τῶν ἐστιῶν μας· μέλλομεν νὰ παλαίσωμεν κατὰ τοῦ δικαίωματος τοῦ καθιερούμενου τὴν διαρπαγὴν, μέλλομεν ν' ἀντιτάξωμεν τὸ δίκαιον ἐναντίον τῆς βιαιότητος νομοθεσίας τυραννικῆς καὶ ἀξιομισήτου· μέλλομεν νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸ τελευταῖον προπύργιον ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἀνθρώπων τῆς μέσης τάξεως ἀνθρώπων ζηλοτυποῦντων καὶ ἐχθρευομένων ἡμᾶς, ἀνθρώπων ζητοῦντων τὴν καταστροφὴν μας. Ἐὰν ἐξῶμεν εἰς τοὺς ὥραίους χρόνους τοῦ ἵπποτισμοῦ, ἤθελον σὰς συμβουλευέσαι ν' ἀναβῆτε ἐπὶ τοῦ ἵππου σας, νὰ εἰσέλθητε ἐντὸς τοῦ περιβόλου, ἔνθα οἱ ἀνδρεῖοι ἐδίκαζον τὰς διαφορὰς των καὶ νὰ πολεμήσητε ὡς εὐπατρίδης ἢ νὰ κλεισθῆτε ἐντὸς τοῦ μεγάρου σας, ὡς ἐντὸς φρουρίου, σεῖς, οἱ ὑπηρεταί μας καὶ οἱ ὑπῆκοοί μας, καὶ νὰ φονευθῶμεν μᾶλλον ὅλοι ἐπὶ τῶν ἐπάλλεξων, παρὰ νὰ ἐξέλθωμεν ζῶντες αὐτοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ δικηγόροι ἀντεκατέστησαν πρὸ πολλοῦ τοὺς ἀνδρεῖους μαχητάς; καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες τοὺς κήρυκας τῶν ὅπλων. Ἀφοῦ λοιπὸν ζῶμεν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια εἴπερ ποτὲ ἀντεκατέστησαν τὰς ἵπποτικὰς περὶ δικαίου ἰδέας, καὶ αἱ λεπτολογίαι τοῦ νόμου τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ θάρρους, οἱ εὐγενέστεροι καὶ οἱ γενναϊότεροι, εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ μεταχειρισθῶσι τὸν δόλον ἀντὶ τῆς σπάθης καὶ τὴν εὐφυίαν ἀντὶ λόγῃς. Ἐκτὸς τούτου τί ζητοῦμεν; Μήπως πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν νεανίαν ἐν τῇ πτωχείᾳ; Ὁχι· θέλετε ἀπ' ἐναντίας φερθῆ γενναίως· θέλετε πράξει πολλά ὑπὲρ αὐτοῦ· Ἀλλ' εἰπέτε μοι εὐσυνειδήτως, εἶναι ἀνάγκη, ἀπολύτως ἀνάγκη, ἵν' ἀναπαυθῆ ἐν ἀνέσει ἄνθρωπος διεληθὼν ἐξ ἔτη ἐπὶ τῶν χιόνων, νὰ ἐξαπλωθῆ μακρὸς πλατὺς ἐπὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἰδιοκτησίας; Τώρα, ἀγαπητέ μοι μαρκήσιε, εἰς ἔχεται εἰσέτι δισταγμοὺς, ἐὰν δὲν εὐρίσκετε τοῦτο ἀρκετὰ εὐσυνειδήτον, φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ σέβηται τις τὰς περὶ δικαίου ἰδέας τοῦ ἄλλου. Ὑπάγετε λοιπὸν πρὸς εὐρεσιν τοῦ Βερνάρδου· περᾶσατε ὡς δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρά του ὅλας τὰς ἰδιοκτησίας σας· καὶ διατὶ νὰ μὴ προσθέσητε εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον τὰς περγαμηνὰς καὶ τὰ οἰκισμὰ σας; Εἶδον σήμερον τὴν Ἑλένην ὠραίαν, φαιδρὰν, πλήρη πεποιθήσεως εἰς τὸ μέλλον· ἀλλ' ἐπανερχομένη τοῦ περιπάτου τῆς θέλει μάθει, ὅτι κατεστράφη ἐντελῶς· ὅτι μόνος ὁ ταπεινὸς πύργος τοῦ Βωμπέρ τῇ ἀπολείπεται πλέον. Θέλομεν λοιπὸν ἀποσυρθῆ ἐκεῖ· θέλομεν ζῆται ἐν στερήσειν, ὡς ἐξήσαμεν ἄλλοτε, ὅτε εἴμεθα ἐξόριστοι. Ἀντὶ δὲ τὰ τέκνα μας νὰ ἐνωθῶσιν ἐν μέσῳ τοῦ πλοῦτου, θέλουσιν ἐνωθῆ ἐν τῇ πτωχείᾳ· θέλομεν γίνεαι ἢ παροιμία τοῦ τόπου, βραδύτερον θέλουσιν ἀποκαλεῖ τοὺς ἐγγονοὺς μας ξεπεσμένους εὐπατρίδας, καὶ θέλομεν πωλήσει τὰς

ἐγγονὰς μας εἰς μάταιόν τινα καὶ ἀγροῖκον νεόπλουτον. Ἐν τούτοις ὅλα ταῦτα οὐδὲν ἔχουσι τὸ φροδερὸν· προσθέσατε ἐπίσης ὅτι αἰωνίως θέλομεν ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ μέγαρον τῶν Λασεγλιέρ, τὰ ὠραῖα αὐτοῦ δάση καὶ τὸν κύριον Βερνάρδον κυνηγοῦντα, ζῶντα μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐν χαρᾷ ἀπολαμβάνοντα τοῦ πλοῦτου σας.

— Ἡξέστετε βαρωνίς, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Λασεγλιέρ, ὅτι ἔχετε τὸ πνεῦμα τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

— Ἀγνώμων! ἔχω ὅ,τι μοὶ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ κυρία Βωμπέρ. Τί θέλω; Τί ζητῶ; Οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὄντων, ἅτινα ἀγαπῶ. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἔχω φιλοδοξίαν. Νομίζετε λοιπὸν, ὅτι μὲ φοβίζει ἀληθῶς ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ζῆσω μεθ' ὑμῶν οἰκογενειακῶς εἰς τὸν μικρὸν μου πύργον; Αἶ, Θεέ μου! συνήθισα πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πτωχείαν καὶ οὐδ' ὁ Ῥκούλ μου ἐπόθησέ ποτε πλοῦτη. Ἀλλὰ σεῖς, ἀλλ' ἡ ὠραία Ἑλένη, ἀλλὰ τὰ τέκνα τὰ μέλλοντα νὰ γεννηθῶσιν ἐκ τῆς ἐνώσεως δύο τοσοῦτον χαριέντων πλασμάτων, ἰδοῦ, μαρκήσιε, ἰδοῦ τί μὲ φοβίζει!

Ἡ μακρὰ αὐτῶν συνομιλία εὐρίσκετο ἐκεῖ, ὅτε ὑπηρετὴς ἀνήγγειλεν ὅτι ἄγνωστός τις, ἀνούμενος νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά του, ἐζήτηε νὰ ὀμιλήσῃ τῷ κυρίῳ μαρκησίῳ.

— Αὐτὸς εἶναι, εἶπεν ἡ βαρωνίς.

— Ἄς ἔλθῃ, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος.

— Σκεφθῆτε καλῶς, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ἡ κυρία Βωμπέρ, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πρώτης ταύτης συνεντεύξεως.

*Ἐπιτὰ συνομιλία

ΔΡΕΙΝΟΝ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

οἰκογενειακὴ εἰκὼν.

Μόλις εἶνε 7 π. μ. Ἀκτίς ὠρᾷ τοῦ συγκεχυμένου πρωϊνοῦ φωτός εἰσθῆαι εἰς τὸν κοιτῶνα διὰ τῶν διπλῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων καὶ ἤδη ἀκούω τὴν θύραν παρὰ τὸ σύνθηες κρουομένην. Ἀκούω ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ τοὺς καταστελλομένους γέλωτας καὶ τὴν ἀργυρόφωνον φωνὴν τοῦ μικροῦ μου ἀνυπομονοῦντος καὶ θέλοντος νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἐγὼ εἶμαι, κράζει, εἶνε ὁ Κωστάκης καὶ θέλει νὰ πῆ ἔς τὸν μπαμπᾶ καὶ ἔς τὴν μαμᾶ του καὶ τοῦ χρόνου. . .

— Ἐμβα, πουλάκι μου, ἔλα γρήγορα γρήγορα νὰ μᾶς δώσης ἓνα φιλάκι».

Ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ τὸ ἀγοράκι μου ἔχον τὰς χεῖρας προτεταμένας, τὸ ὄμμα λάμπον ἐφορμᾷ πρὸς τὴν κλίνην. Τὸ νυκτερινόν του σκουφάκι, τὸ ὁποῖον κρατεῖ φυλακισμένην τὴν πυκνὴν του κόμην, ἀρίνει ἐλευθέρους δύο ἢ τρεῖς βροστρῶ-